

Оно што је обиљежило Србију и Београд од демократских промјена на овамо јесте и долазак бивших великих звијезда рок сцене који су после пада Милошевића похрлили у главни град као да се у њему дијели не знам ти шта и као да се желе искупити зато што су га заобилазили у вријеме када су слављени широм свијета у великој мјери и од града који је тада, ни на небу, ни на земљи, између Истока и Запада, чезнуо за Елвисом Прислијем, Битлсима, Ролингстонсима, мајсторима са Вудстока и другим величинама рол овер Бетовен стихова и звука.

Београд је тако постао Мека за све оне који су некада значили нешто у музици, а мјеста гдје су одржали концерте личили су на клуб наредника Пепера за сломљена срца, гдје се колективно враћало у прошлост, у оне добре године када смо били млади, лијепи и када смо обећавали и када је Београд био град који обећава.

Београд је данас уморан и исцрпљен, измучен ратом, политичком изолацијом и санкцијама, домаћин који се не разликује пуно од својих гостију. А они су, једном ногом у пензији, истрошених гласова и спорих прстију одсвирали некако своје, помажући тако Београду у потрази за изгубљеним временом. Једног од њих који није желио да му се помиње име и буквално су изнијели на бину. Начин живота, који су, за разлику од града домаћина, сами одабрали, оставио је трага на њима.

Било је и оних који нису ходочастили тек тако него су постављали услове. Били Ајдол је захтјевао јеловник којег се не би постидили ни римски императори. Вјечити Мик Џегер долијевао је уље на ватру отказујући концерт јер се у Београду није осјећао безбједно што није никакво чудо, јер је добар пријатељ са Билом Клинтоном са којим иде заједно на утакмице као што је била ова америчка са Ганом. Ту је ухваћен како својеручно снима америчке голове, а сутрадан како свим срцем пјева енглеску химну. Ни ово не чуди, јер када се рокенрол група претвори у мултинационалну компанију са 2000 запослених нема ту више ни рокенрола ни бунтовништва без разлога. Ту се камење котрља у провалију, а долари у џепове.

Неспоразума је било и са Бјорк због чега ова омалена и психоделична пјевачица са Исланда није ни дошла на Егзит што је разочарало њене фанове који су замјерили Србима на Косову што су били камен смутње. Да ли због необавјештености или обавјештења са одређеног мјеста мајушна је Бјорк, само четири дана након проглашења независног Косова, на концерту у Токију ничим изазвана подржала очигледну крађу земље о којој нити је шта знала, нити је имала појма гдје се налази и за коју је то парче континента представљало и још увијек представља девету рупу на свирали. Као, уосталом, и Тибет због којег је погрешно савјетована закувала са Кинезима. И без опбзира што су Срби и Косово били само колатерална строфа у пјесми коју је ничим ангажована пјевачица посветила Гренланду и Фарским острвима, организатори Егзита су одлучили да јој ускрате гостопримство.

И онда се међу Србима десила америчка соул пјевачица Мејси Греј. У паузи између двије свирке у казину, гдје није свирала због пара ,него због занимљивих азијских коцкара и још занимљивијих људи из Канзаса, свратила је у Београд да га уљепша својим гласом. Годину дана након тога глас који је пустила о Београду нити је био лијеп, нити пријатан за уво. У маниру најобичније трачаре разгласила је о томе како је Београд расистички град заостао у времену, а да су његове улице пуне ружних и дебелих људи. Изјавила је то у лондонском листу „Метро“ који се, као што му име каже, бесплатно дијели у подземној жељезници. Какве новине и „продајно мјесто“ такав и коментар. Подземан и јевтин.

Можда не би требали да се осврћемо на безначајне изјаве у још безначајнијим новинама, али се у овом случају намећу нека питања на која треба тражити одговор, јер ако ћутимо значило би да се слажемо са Мејси Греј, која је баш била бездушна у изјави за једну соул пјевачицу. Прво, како је господична Греј за само неколико сати колико је трајао њен боравак у Београду успјела да дође до закључака за које једном антропологу треба неколико година, ако не и цијели живот? Да ли је рекла да је Београд расистички зато што се зове тако како се зове или зато што није видјела ни једног црнца на улици? Ако је тако требао би неко да јој каже да ми имамо и Црњелово и Црну Реку, а да смо доскора имали и Црну Гору и да нисмо довлачили црне робове, па их зато нема на броју. И да јој кажемо да у Београду није убијен ни један црнац за разлику од градова и државе одакле она долази гдје их је убијено на хиљаде. И да јој кажемо да код нас највише дискриминације има према сопственом народу.

Питам се одакле њој идеја да је град заостао у времену? Да ли зато што није подржао геј параду ? Али то није могла да види за вријеме кратког боравак у нашем граду, да неко туче легитимну популацију, што упућује на информације из друге руке, а то ни

Хашки ни наши трибунал не признаје. А можда она није видјела ни улице ни људе Београда? Можда су је одвели код наших политичара који су и дебели, а неки, богами, и заостали у времену, без обзира како то неко тумачио. Не треба занемарити ни то како је, можда, у питању и политичка инструментализација срачуната на појачавање тензија између Београда и остатка Србије у циљу реализовања децентрализације. Пјевачица је намјерно рекла да су Београђани дебели што упућује на то да поједоше све, док остатак Србије гладује.

Да не би остало без реакције са друге стране постарали су се дежурни самомрзитељи и аутошовинисти. Истакли су изјаву једног Београђанина, који је црној пјевачици расистички одбрусио спомињући њену боју коже и њено поријекло. Не кажем да таквих нема, али ме баш занима одакле су они сазнали за овог ЈЕДНОГ Београђанина? Коментара је било колико и Београђана, који су чули за ово шта се о њима и о граду прича, али су они баш изабрали овога да би, ето, потврдили како је пјевачица била у праву када је рекла да смо баш то, дебели расисти. Како су дошли до тог расисте? Природним одабиром или случајним узорком? Да ли их је он позвао да би опсовао. Да није можда одржао конференцију за штампу? Треба напоменути и то да се невладине организације нису изјасниле поводом говора мржње који је Мејси Греј изрецитовала у новине.

Остаје поука о правном лијеку. Да ли овакве особености као што је Мејси и сличне прогласити персоном нон грата? Тек би нам онда рекли да смо затуцани, јер да је персоне нон грата превазиђен појам у савременом отвореном друштву за које сви тврде да јесте такво. А није ни дипломата. Излишно је очекивати да се у данашњој Србији неко прогласи непожељном особом. Прије би могло да дође до извињења надобудној пјевачици због расисма.

Било како било, у Београд је добродошао свако, па чак и непристојни и необразовани људи. И они који су нас мрзили и који нас још увијек мрзе. И они који су нам радили и који нам и даље раде о глави. Београд је отворен град за све и свакога.